PASTÝŘ

FARNOSTI
SVATÝCH VOJTĚCHA
A CECÍLIE VE SLAVIČÍNĚ

Ročník 26 | Číslo 4 | 4. 4. 2021

Předávání Krista je nejcennějším darem,který můžeme dát druhým.
Benedikt XVI.

Drazí přátelé!

Před rokem jsme poprvé prožívali Velikonoce, které byly jenom domácí oslavou Vzkříšení. Letos to v čase, když píšu tyto řádky, vypadá aspoň na omezené slavení. Jsem vděčný Bohu aspoň za to málo. Vzkříšený Kristus, který je centrem a základním kamenem slavení těchto svátků, není nijak umenšen minimalizací počtu účastníků bohoslužeb. To vidíme právě v historickém kontextu, kde se živý Ježíš zjevuje jenom některým lidem, aby měli zkušenost, na základě které postaví svoje osobní svědectví. Jistě jsme zvyklí na tradice a různé prvky, které umocňují myšlenku Velikonoc, ale ty často mohou i zastínit to hlavní poselství, a to je láska Boha, který se sklání k člověku a dává mu naději. Mnozí právě dnes mluví o tom, že tato agónie pandemie už trvá příliš dlouho a stěží je vidět světlo na konci tunelu. Rozumím a docela chápu všechny, kterých se poslední dny dotkly ztrátou blízkých. Právě pro ně nastalo období truchlení. Spousta lidí to prožívá jako velikou křivdu, protože kdyby jejich blízcí dostali dřív vakcínu, mohli ještě žít. Mnohé otázky nás pronásledují, a také v nás vyvolávají emoce a upřímně, ne vždycky jsou to emoce pozitivní.

Docela mě trápí, že se jakoby začíná naplňovat staré římské přísloví „Homo homini lupus“ (Člověk člověku vlkem). Mám zkušenost, že negativní lidské vlastnosti se začínají silně vyplavovat na povrch. Pod vlivem izolace, ztráty sociálních kontaktů a neustálým tlakem mediálního negativismu se člověk mění na manipulovatelnou osobu, která podléhá vášním a nevyhodnocuje situaci reálně. Potom už je jenom krůček k zášti a nenávisti, která nás vede k útokům vůči všemu, protože člověk jakoby viděl ve všem nepřítele. Za situaci, kterou prožíváme, nikdo nemůže. Je to fakt a člověk se s tím musí srovnat. Přijmout realitu života a nepodlehnout nízkým pudům a učit se důvěře je cestou, jak prožít období, které je zkouškou nejenom naší víry, ale také lidskosti. V mnohém je to paralela s Golgotou. Na Velký pátek blízcí Ježíše prožívají úzkost a upadají do osobních temných myšlenek. Ta chvíle temna je tak pronikavá, že není možné se jí ubránit. Příběh však na Golgotě nekončí, ale pokračuje v počátečních rozpacích velikonočního rána a postupně nabývá jasnou barvu plánu Boha s člověkem. Jsem přesvědčen, že všechno je prozřetelné Boží řízení, a proto vás všechny zvu, abychom vytěžili z této situace úzkosti a temna maximální duchovní užitek, a tak posilnili svůj vztah k Ježíši.

Myslím teď ještě na jednou věc, a to je čas po covidu. Jak se dá předpokládat, bude poznačen značně zdecimovanou ekonomikou a bude výzvou ke skromnosti. Zvykli jsme si na standardy života, a to pravděpodobně nebude možné. Nezapomínejme, že na světě nežijeme sami. Ať nám není lhostejný osud potřebných a bude jich hodně. Počítejme s touto výzvou a už teď se naučme dělit. Vždyť to je základní myšlenka Velikonoc, oběť z lásky pro druhé.

Přeji Vám požehnané dny a milostiplné Velikonoce

o. Marian

www.faslavicin.cz

Čeho se naše ruce dotýkaly...

Jestliže jste spolu s Kristem zemřeli mocnostem světa, proč si necháváte předpisovat: neber to do rukou, nejez, nedotýkej se, jako byste stále ještě byli v moci světa? (Kol 2, 20-21)

1. března 1998, na 1.neděli postní, před třiadvaceti lety bylo v naší zemi umožněno přijímat eucharistii na ruku, podává-li se pouze pod způsobou chleba. Stalo se tak na základě schválení Kongregací pro bohoslužbu po předchozí žádosti našich biskupů. A vzhledem k pandemické situaci, která v naší zemi trvá, nás nyní biskupové zcela pochopitelně žádají, abychom podávali a přijímali tělo Páně do rukou. Není to ovšem novinka aktuální pandemie. Už od roku 1969, konkrétně 29. května, totiž vydala Kongregace pro bohoslužbu dokument, instrukci pojmenovanou podle prvních slov "Memoriale Domini". Tato instrukce byla vydána s vědomím a se schválením papeže Pavla VI., který ji potvrdil předchozího dne, tj. 28. května 1969. Právě tento dokument stanoví, jak mají biskupové postupovat, má-li být v jejich diecézích umožněno přijímat tělo Páně do rukou.

K čemu tyhle novinky?

Ovšem doklady pro podávání eucharistie na ruku lze dohledat v nejrůznějších textech křesťanského starověku. Velmi pečlivý přehled poskytl prof. Jaroslav Polc ve svém článku "Svaté přijímání na dlaň ve starokřesťanské době", který vyšel v Teologických textech 5/1995. Zde lze zjistit, že s přijímáním eucharistie na ruku počítají:

* ***Tertulián***, teolog z počátku 3. křesťanského století (spis De idololatria);
* ***sv. Cyprián***, zemřel mučednickou smrtí roku 258 (spisy De lapsis a De zelo et de invidia);
* ***sv. Athanasius,*** biskup a učitel církve 4. století, nazývaný "otec ortodoxie" (V. list z vyhnanství);
* ***sv. Jan Zlatoústý***,jeden z nejvýznamnějších kazatelů, biskup Konstantinopole, který zemřel na počátku 5. století (24. homilie na 1. list Korinťanům, homilie na knihu Izaiášovu);
* ***sv. Caesarius z Arles***, světec 6. století;
* ***sv. Jeroným***, jeden z největších vzdělanců křesťanského Západu 4. století;
* ***sv. Basil Veliký***, výjimečný světec 4. století, jeden z tzv. Kappadockých otců;
* ***Anastasius Sinaita***, plodný autor 7. století, představený kláštera na Sinaji.

Ve 4. století byl biskupem v Jeruzalémě sv. Cyril. Velmi pečlivě se věnoval vyučování křesťanů, zvláště čerstvě obrácených a pokřtěných. Tak vznikly tzv. Mystagógické katecheze, tedy poučení pro ty, kdo mají být uvedeni do nitra tajemství víry. Citujme z nich: "Když přijdeš, neuchvacuj Kristovo tělo rozpřaženýma rukama ani s roztaženými prsty, ale levou ruku vlož pod pravou jako trůn, jako by přijímaly krále, a na rozevřené dlaně přijmi tělo Kristovo s odpovědí Amen."

Jak na to?

Je pravda, že se dnes striktně návodu sv. Cyrila nedržíme. Když přijímáme tělo Páně, vytvoříme z rukou "trůn" tak, že spodní ruka je ta "šikovnější", tedy pro praváka pravá, pro leváka levá. Tou pak uchopíme hostii z dlaně horní ruky a vložíme do úst. O generaci mladší než Cyril Jeruzalémský byl sv. Maruta, biskup z města Mayferkqat (později Martyropolis) na syrsko-arménsko-perském pomezí. Jeho slova rozhodně stojí za zmínku: "Vskutku, kdykoli nyní přistupujeme k tělu a krvi Páně a přijímáme je na své ruce, věříme, že tělo objímáme a že my sami jsme z jeho těla a z jeho kostí." A velmi podnětný je i text ze spisu o kněžství od zmiňovaného sv. Jana Zlatoústého: "Jaký je to zázrak! Toho, který s Otcem sedí nahoře, drží ruce všech v oné hodině, a těm, kteří si to přejí, se dává dotknout a přijmout."

Vraťme se do současnosti

Podívejme se také na text, který napsal papež Benedikt XVI. ještě jako biskup Joseph Ratzinger: "Námitka, nad kterou bychom se chtěli zamyslet, se týká přijímání: zda vkleče, nebo vestoje, zda na ruku, či do úst. Nejprve bych chtěl říci, že oba postoje jsou možné, a všechny kněze prosím o to, aby byli tolerantní, aby jednomu každému ponechali možnost rozhodnout se; nadto bych vás všechny ještě chtěl poprosit, abyste tuto toleranci připouštěli a druhého nepodezřívali, jestliže se rozhodne k určité formě. Neměli bychom přitom zapomenout na to, že jsou nečisté nejen naše ruce, ale také náš jazyk a také naše srdce, a že jazykem hřešíme často víc než rukama. Největším rizikem a zároveň nejvyšším vyjádřením pro milostiplnou Boží dobrotu je, že se ho smí dotýkat nejen ruka a jazyk, ale také srdce. Že Pán do nás vstupuje a v nás a s námi žije, že se chce zevnitř stát středem našeho života a jeho proměněním." Sám mám zkušenosti s podáváním eucharistie coby akolyta, jáhen a kněz. Nesetkal jsem se dosud s tím, že by někdo přijímající na ruku jakýmkoli způsobem projevil třeba jen náznak neúcty k eucharistii nebo pochybnosti o Kristově reálné přítomnosti. Znám naopak mnohé takto přijímající jako lidi pevné a hluboké víry, ochotné napřít síly pro církev, která je přece také Kristovým tělem, laskavé a přátelské, poctivé a bezúhonné. Sám jsem – zvláště v této nesnadné době – rád, když mohu podávat Kristovo tělo do rukou a vyvarovat se tak nebezpečí přenosu nemoci; těžko se totiž vyvarovat dotyku jazyka či rtů přijímajících. A sám jsem – vzhledem k tomu, že v zimě mívám často oschlé a okoralé rty – byl rád, když jsem mohl na ruku eucharistii přijmout.

Když kladu Kristovo tělo lidem do rukou...

- často do upracovaných, mozolnatých rukou, vrací se mi na mysl obraz sv. Josefa, který celý svůj život rukama vydělával na živobytí pro sebe, pro Pannu Marii i pro Božího Syna – a který ve svých upracovaných, mozolnatých rukou tesaře často a s láskou choval a hýčkal maličkého Ježíška. Když kladu Kristovo tělo lidem do rukou, často se takto ocitne v těsné blízkosti snubního prstenu. A v tu chvíli se mi vybaví slova sv. Pavla o velikém tajemství lásky muže a ženy, které je svátostným obrazem velikého tajemství vztahu Krista a církve – církve, která roste a žije z eucharistie. A znovu a znovu se mi vrací povědomí o těsném spojení manželství a eucharistie, o eucharistické podstatě manželství: o těsné blízkosti slov "odevzdávám se ti a přijímám tě" a slov "vezměte a jezte – toto je moje tělo, které se za vás vydává".

Co napsat závěrem?

Snad se budou hodit slova sv. Efréma Syrského, který odpovídal v polemice s těmi, kdo pokládali tělo a hmotu za zlé: "Kdyby tělo bylo dílem ďáblovým, Kristus by nikdy ke svému tělu nepřipojil tajemství. My však o něm tvrdíme, že je velmi dobrý ten, od něhož jsme přijali ruce, jimiž bychom přijímali jeho tělo." Snad těchto pár řádků poslouží jako svědectví, jak o něm píše sv. Jan: "O tom, co bylo od počátku, co jsme slyšeli, vlastníma očima viděli, bedlivě pozorovali a čeho jsme se svýma rukama dotýkali, o Slovu života svědčíme a zvěstujeme vám." (1 Jan 1, 1).

Převzato z časopisu Tarsicius březen 2021

Dvě brány

Pyšný mladý rytíř navštívil starého poustevníka a chtěl vědět, zda existuje skutečně nebe a peklo. Stařec se mu začal posmívat, že je hlupák. Rytíř se rozčílil, zaslepila ho pýcha a hnal se na starce s mečem. Ten ale ránu odrazil a řekl: "Právě se před tebou otevřela brána do pekla." Rytíř se zastyděl, pochopil, klekl a pokorně prosil o odpuštění. Mnich se usmál a řekl: "A nyní se před tebou otevřela brána nebe. Právě jsem odpověděl na tvé otázky."

Výzva biskupů ke sčítání lidu 2021

Bratři a sestry,

27. března 2021 začne sčítání lidu, které bylo naposledy před deseti lety. Tak jako minule, i tentokrát bude odpověď na otázku příslušnosti k náboženské víře a příslušnosti k církvi dobrovolná.

Z pohledu katolické církve je příslušnost k církvi dána křtem. Katolík je ten, kdo byl v církvi katolické pokřtěn, a tato skutečnost byla zaznamenána do církevních matrik. Za posledních sto let prošla evidence náboženského vyznání a příslušnosti k církvi několika změnami, a nyní je dobrovolná. Česká biskupská konference v roce 2020 publikovala statistický údaj, akceptovaný odbornou veřejností, který říká, že v České republice je v současnosti **pokřtěno v katolické církvi 4,591 mil. obyvatel, tedy 43 % obyvatelstva.**

Přesto je třeba se ke své církvi přihlásit i při sčítání lidu. Proto Vás vyzýváme, abyste vyplnili údaj v kolonce B10 tak, že zaškrtnete text: **Věřící – hlásící se k církvi,** a **pod tím napsali buď Římskokatolická církev nebo Řeckokatolická církev podle toho, které církve jste členem.**

Možná si řeknete, že to není důležité, ale opak je pravdou. Čím méně katolíků se ke své církvi přihlásí, tím menší bude církev v očích státu. Stane se méně významným partnerem, s nímž se méně počítá a jehož hlas bude méně slyšet. Z minulého sčítání víme, že i když se téměř polovina obyvatel rozhodla na tuto otázku neodpovědět, státní úřady, média i společenské vědy číslo ze sčítání (1,082 mil.) považovaly za počet věřících či katolíků. Kolik dalších věřících a katolíků zůstalo ukryto v oné mlčících polovině sčítaných, se už nikdy nedozvíme.

Proti sčítání může být mnoho námitek. Jednou z nich je i názor, že církev je zkažená a zdiskreditovaná, a proto si nezaslouží, abych se k ní přihlásil. Ano, lidská stránka církve nemusí být vždy vábná, ale nepřestává být společenstvím více či méně hříšných lidí kolem Krista. Církev potřebuje obnovu stále, ale tím, že se od ní distancujeme, jí nepomůžeme. Přihlasme se k ní a pak se snažme především úsilím o vlastní svatost o její lepší kredit.

Pamatujme taky na Ježíšův příslib: *Ke každému, kdo se ke mně přizná před lidmi, i já se přiznám před svým Otcem v nebi; ale každého, kdo mě před lidmi zapře, zapřu i já před svým Otcem v nebi.* (Mt 11, 32-33)

Ještě jednou prosíme: přijměte výzvu vyslovit se ve **sčítání lidu**. Dejme najevo, že **jsme katolíci.** Řekněme společnosti: **Počítejte s námi.** A buďme si jisti, **že nám to Bůh připočte k dobru.**

Ze srdce Vám žehnají
biskupové Čech, Moravy a Slezska

MODLITBY MATEK

I v naší farnosti se scházíme ke společné modlitbě (3-4 skupinky). Ta naše skupina funguje již 16 let a prostřídalo se nás v nich několik maminek. Některé nás sledují z „Shůry od Nebeského Otce“, jiné se zastavily, když potřebovaly načerpat a zakusit tento druh modlitby, ale pevné jádro zůstalo věrné. Ani dvě setkání nejsou stejná, „Duch Svatý“ zná potřeby každé skupinky. Co je však u každé skupinky stejné, je daná osnova modliteb:

1. Vždy prosíme Ducha Svatého, aby vedl naše setkání,
2. za ochranu před vším zlem,
3. za odpuštění,
4. abychom byli v jednotě (jedno srdce, jedna mysl).
5. Chválíme Boha modlitbami a písněmi.
6. Prosíme za jednotu se všemi skupinkami hnutí „Modlitby matek“.
7. Čteme z Písma svatého.
8. Děkujeme Bohu za dar mateřství.
9. Vložíme lístky se jmény našich dětí do košíčku u paty kříže a v srdci je svěřujeme do Pánovy péče.

Mimo společné modlitby za své děti sdílíme také to, co každou z nás oslovilo na nedělním kázání, při četbě duchovní literatury a především Písma svatého. Učíme se Pána zvát do každodenních situací, odevzdávat mu samy sebe, své blízké a učit se důvěře, že o nás ví.

Maminky, buďme za všechno vděčné a děkujme Bohu za stáje našeho života. Pouze ten, kdo přijme Boží vůli, je skutečně svobodný. Učme se tomu v modlitbě při každém odevzdání, vzájemně se povzbuzujme, a jak píše apoštol „neste břemena jedni druhých” (Gal 6,2).

A na závěr slova naší hlavní koordinátorky Markéty: „Buďme vděčné za to, že nás Pán pozval do společenství Modliteb matek, které letos slaví výročí 25 let od svého vzniku. Pánovo pozvání je velký dar pro každou z nás. Jsem přesvědčena, že i tato prostá modlitební setkání maminek v malých skupinkách jsou milostí pro tento čas. Vždy doufej, doufej i v temnotě své stáje.“

Chcete-li zakusit sílu „Naší modlitby“ a udělat něco více a jinak pro sebe, své manželství, děti, vztahy, tak se za námi vypravte na tzv. Horu Proměnění, do našeho kostela sv. Vojtěcha a Cecílie, kde jsme díky P. M. Dejovi našly v covidové době útočiště.

Zdroj: Modlitby matek z komunity SOLACE-zpravodaj pro ČR

Modlitba odevzdání při ukládání jmen do košíčku

Pane Ježíši, přicházím před tebe jako matka. Prosím, abys žehnal mým dětem a všem dětem na celém světě.

Děkuji ti za naše děti, jsou pro nás drahocenným darem. Pomoz nám, Pane, vždycky si to připomínat, zvlášť, když jsou v těžkostech.

Vždyť žijí ve světě plném násilí, ve světě, který tě vždy neuznává, ve světě, kde se mohou stát terčem posměchu, když vyznají, že v tebe věří.

Pane, pomoz nám poznat, že ty jsi stále s námi, že s námi sdílíš radost i bolest, že jsi vítěz nad zlou mocí.

Jsi s námi, když se smějeme a pláčeš s námi v bolestech. Prosíme tě, dej nám milosti, které potřebujeme, abychom naplnili záměr, který máš s naším životem a splnily své povinnosti v rodinách.

Ty jsi všemohoucí Bůh, ty můžeš věci změnit.

Obracíme se k tobě s důvěrou a láskou, protože víme, že odpovíš na naše prosby. Chceme si vždy připomínat, jak velmi miluješ nás a naše děti a že nás povzbuzuješ, abychom ti odevzdaly své problémy.

Rybolov

Každé jaro lovili všichni muži kmene ryby, které táhly řekou. Jednou připlulo velké množství ryb. Měli už dostatečnou zásobu pro kmen a chtěli lovit dál. Ale náčelník kmene další rybolov zakázal. Bouřili se, nechápali proč. Byly tu ryby a oni měli chuť i sílu lovit. Náčelník ale řekl: "Máme dost a ostatní ryby jsou pro další roky. Ani zvíře nezabíjí víc, než potřebuje, leda by bylo šílené. Jestliže člověk takto zešílí, bude méně než zvíře a zahyne on i svět."

Bůh tak miloval svět, že dal svého jediného Syna

Velikonoce jsou na prvním místě Ježíšovy svátky, ale také i naše, protože jsme jeho. Jsme pozváni být s ním v jeho prožívání jako jeho nejbližší. Pro nás křesťany jsou „svátkem všech svátku", vrcholem liturgického slavení. Ježíš Kristus šel vědomě a s touhou vstříc svým Velikonocům, i když věděl, že to pro něj bude ten nejtěžší životní okamžik. Jeho tvář byla obrácena k Jeruzalému, kde měl dokonat své dílo lásky k oslavení Otce. Toužil s učedníky slavit velikonoční večeři, při které se vydal jako pokrm každému z nás, toužil vypít kalich utrpení až do dna, aby nás mohl zachránit. Toužil uvrhnout oheň své lásky na zem a všechny přitáhnout k sobě. Vyhlížel tu hodinu, kvůli které přišel. Hodina jeho největšího ponížení i oslavení. Každý rok jsme pozváni znovu vstoupit do tohoto Ježíšova tajemství a spolu s ním prožívat tyto dny plné utrpení.

Prožili jsme 40 denní postní přípravu na tyto svátky a vstupujeme spolu s Pánem do Svatého týdne. Na Květnou neděli Ježíš vstupuje za hlučného jásotu davu do Jeruzaléma. Je to volání těch, kteří ho následovali, protože zakusili jeho soucit uprostřed své bolesti a bídy, je to radost mnoha lidí na okraji společnosti, kterých se Ježíš dotknul, a oni mohou volat: „Požehnaný, který přichází ve jménu Páně!"; je to radost mnoha hříšníků, kterým bylo odpuštěno a kteří znovu nalezli důvěru a naději. Toto radostné provolávání slávy je však nepohodlné a stává se skandálním pro ty, kteří se domnívají, že jsou spravedliví a „věrní" Zákonu a rituálním předpisům, pro ty kdo se brání soucitu tváří v tvář bolesti, utrpení a bídě. Radost Božího milosrdenství těžko chápe ten, kdo se snaží ospravedlňovat sám a pokládá se za nadřazeného vůči druhým. Napomínají Mistra: „Zakaž to svým učedníkům!" Odpověděl jim: „Říkám vám budou-li oni mlčet, bude křičet kamení."

Mší svatou na Zelený čtvrtek večer, která se slaví na památku Večeře Páně, začíná Svaté třídenní. Vstupujeme ještě hlouběji do samého středu tajemství velikonočního času. Celou postní dobu se připravujeme na oslavu zázraku vzkříšení, otevření nového prostoru v dějinách světa i v našich osobních dějinách. Ale dříve, než může zaznít vítězné Aleluja, musíme s Ježíšem projít poslední úsek jeho cesty, úsek obtížený lidskou vinou, který však vede k otevření brány vzkříšení. Naše pozornost je při této bohoslužbě upřena na tři veliká tajemství: ustanovení eucharistie, ustanovení svátosti kněžství a předání nového přikázání lásky. Vstupujeme s Ježíšem do večeřadla, které je místem vydanosti a sebedarování v lásce. Znovu prožíváme Ježíšovu výzvu v jeho slovech nad chlebem a vínem, jeho sebedarování v eucharistii. Tuto lásku sám Ježíš projevil až do krajnosti svou obětí za nás a zviditelnil ji symbolickým umýváním nohou apoštolům. Tímto činem nám zprostředkuje odpuštění, pozvedá naši důstojnost a uschopňuje nás ke slavení eucharistie a přijetí nové smlouvy s Ježíšem. Gestem umývání nohou Pán dává učedníkům do rukou vlastní život, protože je miluje do krajnosti. Učedníci v té chvíli nemohli rozumět, pochopili to později, teprve Kristův kříž nás postupně uvádí do pochopení a poznání našeho Boha, Ježíšova a našeho poslání, naší identity a naší hodnoty v očích Božích. Ježíš tímto činem znovu vyjadřuje: *„Syn člověka nepřišel, aby si dal sloužit, ale aby sloužil a dal svůj život jako výkupné za mnohé" (Mk 10,45).*

Po večeři Ježíš odchází do getsemanské zahrady, tam prožívá úzkost v pohledu na to, co ho čeká, tam také přichází jeho zrádce a Ježíše odvádějí, aby byl nespravedlivě odsouzen k smrti na kříži. Velký pátek slavíme postem. Velkopáteční půst nás chce připravit na obnovu našeho vnitřního života. Půst těla je symbolem pro půst ducha. Jsme přeplněni vším možným, užitečným i neužitečným, informacemi, starostmi, touhami, nemáme čas, jsme neustále ve stresu. A Velký pátek nás vyzývá, abychom se zastavili a pochopili, že prázdno, prázdné ruce jsou důležité k tomu, abychom pozvali Boha k sobě, abychom mohli přijmout do prázdných rukou Ježíše. Pohlédněme v úctě na kříž, kde Ježíš pro naši spásu přináší oběť nejvyšší. Kříž nám odhaluje tajemství smrti Božího Syna jako nejvznešenějšího úkonu lásky, zdroje života a spásy pro lidstvo všech dob. V jeho ranách jsme všichni uzdraveni. Když se díváme na kříž, hledíme do nitra skrze rány až k jeho srdci. Díváme se na Boha, který byl trýzněn až k smrti jako nějaký otrok či zločinec. Tam si uvědomuje stěžejní slova evangelia: *„Bůh, tak miloval svět, že dal svého jediného Syna, aby žádný, kdo v něho věří, nezahynul, ale měl život věčný" (Jan 3,16.).*

Ježíše opustili, ale on zůstává věrný. Jen Ježíšova matka Maria a milovaný učedník, Marie Magdalská a několik jeho věrných měli odvahu stát pod křížem. Nebylo a není snadné stát pod křížem a unést tíhu bolesti, nespravedlnosti a tmy bez vyhlídky na světlo. Ježíš do sebe nechává vstoupit propastnou temnotu všech lidí, kteří se cítí zapomenuti nejen lidmi, ale i Bohem, a jménem všech se modlí: *„Bože můj, Bože můj, proč jsi mě opustil?"* Svého ducha pak pokorně odevzdává do rukou Otce. O Velkém pátku pobuďme v tichu před křížem, bez spěchu, bez vědomí povinnosti, ale jen tak z velké úcty, věrnosti a lásky. Kříž není jen znakem velkého utrpení, ale také znakem veliké lásky Boží.

Ježíše uložili do hrobu, přivalili velký kámen. Bílá sobota je dnem ticha a rozjímání, dnem příprav na velkou radost, na naplnění očekávání, na proměnu tmy ve světlo. V kostelech je od pátku upraven symbolický Boží hrob, u něhož je možné zůstat v tiché adoraci. Jejím smyslem je vstoupit do dramatu Boží lásky k tomuto světu. Náš svět je nemocný možná víc než kdy jindy a my jsme v tom s ním, i skrze nás zasahují hřích, zloba, nenávist, podvod a klam nevinného člověka a zhoršují ovzduší této planety. Nepřátelství místo lásky, nenávist místo přátelství, závist místo přejícnosti, bezohlednost místo soucitu, chamtivost místo sdílení… ve všech rozměrech našeho života. Není snadné rozeznat svou osobní nemoc a nemohoucnost a pohlédnout nahoru ve víře, že právě ten zmučený na kříži, jenž zdánlivě prohrál svůj život, nám i světu daruje uzdravení. K tomu je zapotřebí odvaha víry.

Až se večer rozhoří oheň a bude se světit svíce, vložme do jeho plamene svou minulost, aby byla protříbena jako zlato v ohni, aby životodárná síla našich kořenů a tradice v nás mohla proudit dál a předávat život, neboť slavnost Veliké noci je připomínkou proudu života, který nás nese z minulosti k dnešku. Křest katechumenů, od jejichž bílých rouch má sobota svůj název, je znamením pokračujícího života víry, znamením obnovy církve, abychom mohli všichni společně zpívat Aleluja.

Velikonoce jsou svátky světla. Nejen proto, že nastává jaro. Společně s Kristem prožíváme chvíle jeho slavného vítězství a zářivé světlo velikonoční svíce chápeme jako symbol jeho světla, které *„svítí v temnotě a tma ho nepohltila" (J 1,4).* Naslouchám jeho výzvě: *„Kdo mě následuje, nebude chodit v temnotě, ale bude mít světlo života" (J 8,12).* Také běžné denní zkušenosti nás často přesvědčují, *že „kdo páchá zlo, nenávidí světlo a nejde ke světlu, aby jeho skutky nebyly odhaleny, kdo však jedná podle pravdy, jde ke světlu" (J 3,20-21).*

Světlo potřebujeme všichni. Umožňuje nám správně vidět, rozeznávat a věnovat pozornost tomu, co je třeba udělat. Daří se to tehdy, nejsou-li naše oči zastřeny temnotou a jejich schopnost se dívat není zakalena, to platí jak v oblasti duchovní, tak i tělesné. Přijměme pozvání být světlem. **Ježíši, učiň nás světlem, zářícím plamenem, který rozdává teplo a světlo do světa, v němž mnohá srdce zebe, v němž se ztrácí naděje a radost. Učiň nás posly své lásky, Božího milosrdenství, které chce dosáhnout ke každému člověku. Dej, abychom vydávali pravdivé**

Křepelky

Svatá Terezie Veliká, učitelka církve, se těšila pověsti svatosti už za svého života. Jako zakladatelka kláštérů se musela někdy pohybovat "ve světě" – tedy mimo klášter. A tak jednou byla hostem u vznešené paní a na "světici" se přišlo podívat mnoho urozených lidí. Podávaly se křepelky. Všichni čekali, že Terezie si vezme jen chleba a vodu, ale ona si s chutí dala křepelky se slovy: "Když půst, tak půst; když křepelky, tak křepelky!" Zda je tato historická anekdota pravdivá, nevíme. Není-li to pravda, je to dobře vymyšleno.

svědectví.

V noci slaví církev Ježíšovo vzkříšení a ve dne v této oslavě pokračuje. Tato neděle je matkou všech nedělí, všechny ostatní jsou připomínkou této neděle zmrtvýchvstání. Rusky se neděle řekne „voskresenije“, připomíná, že neděle je oslavou vzkříšení. Ježíš vstal z mrtvých a otevřel nový výhled člověka a světa. Víme s jistotou, že život smrtí nekončí, nýbrž se naplňuje, aby nabyl nové definitivní podoby. S obnoveným srdcem, obnovenými silami vstupme do radosti Velikonoc, svátků života, naděje a krásy. Svět září novým světlem, odívá se do nového šatu. Po období postu nastává čas radosti, čas naplnění. Evangelium je radostnou zvěstí, zvěstí o životě v plnosti. Věčný život se rodí z vydanosti Ježíše Krista na kříži. I když ještě nemůžeme prožívat Boží království v plnosti, můžeme ho v mnohém zakoušet a tvořivě budovat tady na zemi především nastoupením do služby a nasazení se pro Boží lásku. Protože Ježíš vstal z mrtvých a Bůh otevřel bránu věčné radosti naplno. Jsme povolaní k radosti, abychom ji sami prožívali i abychom ji šířili dál. Máme se proč radovat, protože život zvítězil nad smrtí**. Pane, dej, abychom byli lidmi radosti a naděje, protože ty stojíš na straně života. Dej nám být velikonočními lidmi, znovuzrozenými z Ježíšovy lásky.**

Ludmila D.

Svatý Josef, ochránce Marie, Ježíše a církve

O slavnosti svatého Josefa zahájil papež František Rok rodiny a manželství. Aby církev na celém světě byla blíže rodinám, které jsou tvrdě zkoušeny nynější pandemií, a aby rodiny docenily bohatství exhortace o lásce v rodině. S tímto úmyslem vyhlásil papež tento zvláštní rok už na konci loňského prosince. V evangeliu čteme*: S narozením Ježíše Krista to bylo takto: Jeho matka Maria byla zasnoubena s Josefem. Ale než spolu začali bydlet, ukázalo se, že počala z Ducha Svatého. Protože její muž Josef byl spravedlivý a nechtěl ji vydat pohaně, rozhodl se tajně se s ní rozejít. Když už to chtěl udělat, zjevil se mu ve snu anděl Páně a řekl: „Josefe, synu Davidův, neboj se k sobě vzít svou manželku Marii. Vždyť dítě, které počala je z Ducha Svatého. Porodí syna a dáš mu jméno Ježíš; on totiž spasí svůj lid od hříchů.“ Když se Josef probudil ze spánku, udělal, jak mu anděl přikázal (Mt 1, 18-21.24a).*

Josef je označen výrazem „spravedlivý“, klasický obraz „spravedlivého“ nám podává žalm 1. Spravedlivý je podle žalmu člověk, který žije v živém doteku s Božím slovem, „má zalíbení v Hospodinově zákoně“. Podobá se stromu zasazenému u vodních toků, který ve svůj čas nese plody. Vodní toky, z nichž se vyživuje, je přirozeně míněno živé Boží slovo, do něhož zapouští kořeny svého bytí. Boží vůle mu není jen zvnějšku uloženým zákonem, ale radostí. Zákon se mu stává evangeliem, radostným poselstvím, protože jej čte v osobní, láskyplné oddanosti Bohu, a takto se jej učí žít z nitra a rozumět mu.

Zatímco k Marii anděl vejde, Josefovi se zjeví jen ve snu a zjevuje skutečnost. Ukazuje nám podstatný rys postavy svatého Josefa: jeho vnímavost vůči tomu, co je Boží, a schopnost rozlišovat. Pouze člověk vnitřně bdělý vůči tomu, co je od Boha, vnímavý k Bohu a jeho cestám, se může setkat s jeho poselstvím. A schopnost rozlišovat je nutná, aby poznal, zda to byl jen sen, anebo Boží posel k němu mluvil. Poselství, které mu bylo sděleno, je ohromující a vyžaduje mimořádnou odvahu víry. Závěr evangelijního příběhu uvádí, že Josef vstal a udělal, co mu anděl přikázal. Vzal Marii k sobě jako svoji ženu, ale „nepoznal“ ji, dokud neporodila syna. Tak se ještě jednou zdůrazňuje, že syn byl zplozen Duchem Svatým. „A dal mu jméno Ježíš“. Josef se nám znovu ukazuje jako spravedlivý: jeho vnitřní bdělost pro Boha, která mu dovoluje přijmout poselství a porozumět mu, ústí přirozeně v poslušnost. Jako muž spravedlivý následuje Boží pokyny.

V evangeliu jsme slyšeli, že Josef udělal, jak mu anděl přikázal, vzal svou ženu k sobě. Tato slova již obsahují poslání, které Bůh svěřuje Josefovi, aby byl ochráncem Marii a Ježíšovi, ale také celé církve. Svatý Josef, který s láskou ochraňoval Marii a s radostí se věnoval výchově Ježíše Krista, také dnes střeží a chrání mystické Tělo Vykupitele, církev, jejímž obrazem a vzorem je nejsvětější Panna. Jak tuto ochranu Josef uskutečňoval? Pokorně a mlčky, ale také ustavičnou přítomností a naprostou věrností i tehdy, když nerozumí. Je po boku Marie, svojí nevěsty v klidných i obtížných chvílích života, cestou do Betléma na sčítání lidu a také v úzkostných i radostných chvílích porodu, v dramatickém útěku do Egypta, v tíživé situaci před nalezením syna v chrámu a potom v každodennosti doma v Nazaretu, v dílně, kde učil Ježíše řemeslu.

Jak prožívá Josef své povolání ochránce Marie, Ježíše a církve? V ustavičné pozornosti vůči Bohu, otevřenosti k Jeho znamením, dispozici k Jeho plánu, nikoli svému. Je ochráncem, protože umí naslouchat Bohu, nechá se vést Jeho vůlí, a právě proto má větší vnímavost pro lidi, kteří jsou mu svěřeni. Dovede číst události realisticky, je pozorný k tomu, co se děje kolem a umí přijmout ta nejmoudřejší rozhodnutí. V něm vidíme, jak se odpovídá na Boží povolání: ochotně a pohotově. Ale vidíme také střed křesťanského povolání, jímž je Kristus! Chraňme Krista ve svém životě, abychom chránili druhé, abychom chránili stvoření!

Povolání ochraňovat se netýká jenom nás křesťanů, týká se nás všech. Chránit veškeré stvoření, krásu stvoření, jak bylo řečeno v knize Genesis a jak nám ukázal svatý František z Assisi, znamená respektovat každé Boží stvoření i prostředí, ve kterém žijeme. Znamená chránit lidi, pečovat o lidi, o každého člověka s láskou, zvláště o děti, o staré lidi, o ty, kteří jsou nejkřehčí a kteří se často ocitají na periferii našeho srdce. Znamená to vzájemně o sebe pečovat: v rodině, kde se manželé vzájemně ochraňují, potom pečují o děti a postupně pak děti začínají ochraňovat rodiče. Znamená to také upřímně prožívat přátelství. Buďme ochránci Božích darů.

Papež František na slavnost svatého Josefa také zahájil svoji službu nového římského biskupa, Petrova nástupce, a ta v sobě nese také určitou moc. Připomíná, že nikdy nemáme zapomínat, že pravá moc je služba a že papež, aby mohl tuto moc vykonávat, musí se stále více nořit do služby, jejímž zářivým vrcholem je kříž. Musí hledět na pokornou, konkrétní a na víru bohatou službu svatého Josefa a jako on rozevřít náruč, chránit celý Boží lid, vroucně a něžně přijímat celé lidstvo, zvláště ty nejchudší, nejslabší a nejmenší, o kterých mluví Matouš v souvislosti s posledním soudem, který je o lásce: pro toho, kdo hladoví, žízní, je cizincem, nahým, nemocným a vězněným (srov. Mt 25,31-46). Jedině ten, kdo slouží s láskou, dovede chránit! Papež František nás tak i dnes svěřuje ochraně svatého Josefa, a vyhlašuje Rok rodiny a manželství a svěřuje jej do ochrany svatého Josefa.

Ludmila D.

Co je to?

Pan Kohn dostal jako důchodce povolení vystěhovat se do Izraele. Mohl si vzít jen osobní věci. Na celnici se divili velkému obrazu ve skvostném rámu: "CO je to?" "Jak to CO? Když tak KDO, soudruzi! To je přece soudruh Gottwald, nemohu se od něho odloučit." Soudrzi srazili podpatky a pustili ho. Celníci v Izraeli se nedivili, byli zvyklí na leccos. Pak se sešla mišpoche (celá široká rodina). "KDO to je?" divil se prasynovec. "Jak KDO?! Ptej se, CO to je? A TO je – rám z platiny!"

ROK SVATÉHO JOSEFA

možnosti získání daru
plnomocných odpustků
do 8. prosince 2021

ZÁKLADNÍ PODMÍNKY:
1. SVÁTOST SMÍŘENÍ
2. SVATÉ PŘIJÍMÁNÍ
3. MODLITBA NA ÚMYSL SVATÉHO OTCE
4. ZŘEKNUTÍ SE JAKÉHOKOLI HŘÍCHU

A **19. března a 1. května,**
19. dne kteréhokoli měsíce
nebo každou středu:
ZÁKLADNÍ PODMÍNKY
+
Modlitba
nebo úkon zbožnosti
ke cti sv. Josefa

B **Kdykoli v průběhu roku:**
ZÁKLADNÍ PODMÍNKY
+ jedna z možností
1. Alespoň půlhodinová meditace o modlitbě Páně
2. Vykonání skutku milosrdenství
3. Modlitba růžence v rodině nebo snoubenců
4. Prosby o přímluvu za ty, kdo hledají důstojnou práci
5. Litanie k sv. Josefovi za pronásledovanou církev a další

C **Možnosti pro lidi pokročilého věku, nemocné, trpící a ty, kdo oprávněně nemohou opustit domov:**
zřeknutí se jakéhokoli hříchu, modlitba ke cti sv. Josefa, obětování s důvěrou svých bolestí a obtíží + úmysl splnit zbývající základní podmínky, jakmile to bude možné

Jak získat moudrost

"Rabi, jak mohu dosáhnout moudrosti, jak se naučit porozumění?" ptal se žák rabiho. "Prostřednictvím zdravého rozumu a správného úsudku." "Dobře, ale jak dosáhnu správného úsudku?" "Prostřednictvím zkušeností," odpověděl rabi. "A jak získám takové zkušenosti?" Rabi se usmál: "Mylnými úsudky a jejich následky!" Neboli "Chybami se učíme". Proto díky i za omyly!

Nejmenší zrno

Neví se, jak k tomu došlo, ale v hrsti tučných a lesklých pšeničných zrn se ocitlo úplně černé semínko, tak malinké, že bylo sotva vidět. Rolník hrst semen rozhodil do rozorané hlíny. Zrna zaujala velmi důstojně a zodpovědně svá místa v dobré a voňavé zemi. Když ale přišlo černé semínko, vybuchla ostatní zrna smíchy.

"Zmiz odtud, neužitečný šeredo," zahučelo podrážděně tlusté pšeničné zrno, kterému spadlo černé semínko právě na břicho. "Omlouvám se, pane," zamumlalo semínko. "Je mi líto." "To je nejsměšnější semínko, jaké jsem kdy viděla," vyjekla divoká cibule. Plevelné rostliny v příkopu, staré klepny, začaly na adresu moderních semen, které se potloukají všude možně a nic dobrého z nich nikdy nevzejde, vykládat nejrůznější pomluvy. Smála se i maková semínka a oves, už vysoký, také hlásal do větru svůj názor: "Já snad zežloutnu, jestli z tohohle semínka vzejde jediný lísteček."

Malé semínko bylo z těch pohrdavých řečí, které jistě mluvka vítr roznese po celém kraji, celé sklíčené. Schoulilo se v koutečku, ale odvahu neztratilo. Nemělo vůbec v plánu selhat ve svém poslání. Něco přece dokáže! Snilo o tom, že vyroste tak, že bude ještě vyšší než rákosí u rybníka...

"Kdoví, jestli ten oves opravdu zežloutne," pomyslelo si. "Chci to dokázat za každou cenu!" Nechalo pšeničná zrna, ať se líně povalují a žertují na jeho účet. Hned zapustilo kořeny do vlhké půdy plné výtečných živin. Byla to pro něj namáhavá zima. Ostatní zrna si hověla ve voňavém vlahu země a nikam nechvátala. Hrála karty nebo si navzájem dávala hádanky, aby si ukrátila čas. Malé semínko se však snažilo ze všech sil. Funělo, potilo se, ale vkládalo do té výzvy všechny svoje síly. Venku byla zima! Na tom nezáleželo. Drobný klíček si odvážně prorazil cestu k nebi.

Přišlo léto. Kolemjdoucí, kteří chodili po cestě kolem obilného pole, se zastavovali a s úžasem si ukazovali na statnou a košatou rostlinu, která čněla vysoko nad polem. Jednoho jasného rána šel kolem také Pán Ježíš. Povídal si se svými apoštoly o polních liliích a nebeském ptactvu. Když došli k rostlině, zastavil se a pozorně se na ni zadíval. Vrabčáci na chvíli přestali dělat povyk a dokonce i vítr, který se bavil tím, že rozehrával pšeničné klasy a čechral trávu na mezi, zmlkl. Ježíš věděl, jakou námahu muselo to semínko v zimě podstoupit, a chtěl odměnit jeho sebedůvěru. Řekl: "Pohleďte na hořčičné zrnko. Je ze všech semen nejmenší, ale když vyroste, je ze všech rostlin na poli nejvyšší; je z něj učiněný strom, takže přilétají ptáci a staví si mezi jeho větvemi hnízdo." Pšenice, která čekala také nějakou chválu na svoji důležitost, skoro uschla závistí. Malé černé semínko tam hluboko dole umíralo radostí.

Bruno Ferrero Hostina pro duši

JOSEF Z NAZARETA

O Josefovi z Naza□eta víme, že □ocházel z Davidov□ rodu, byl □esařem, snoub□ncem Panny Marie a by□a mu svěřena pé□e o Pána Ježíše. I kdy□ B□ble nezaznamenává žá□né Josefovo slo□o, jeho sk□tky svědčí o po□lušnosti a věrnosti Bohu. Svat□ Josef patří k □ejuctívanějším světců □, protože byl… *(viz tajenka)*.

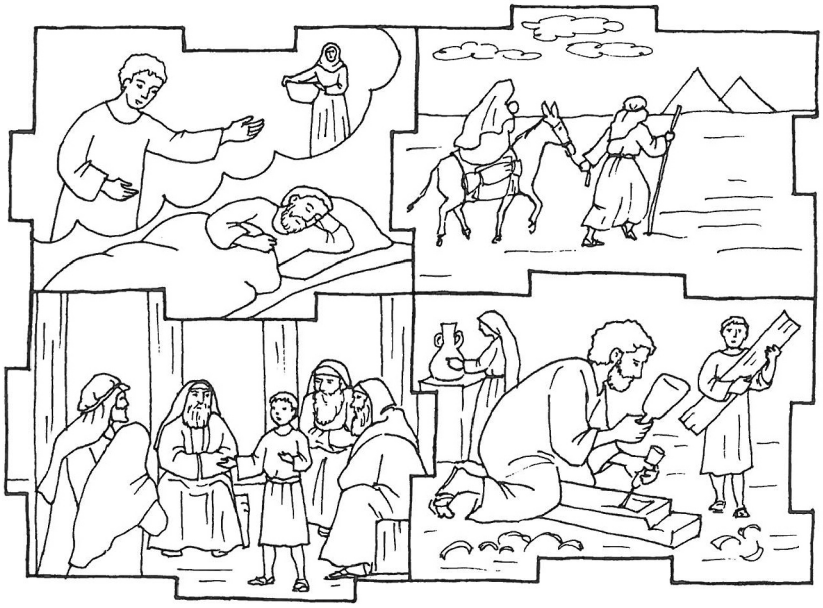

TAJENKA: □□□ □□□□□□□□□

□ □□□□□□□□□□□□□

Katechetický věstník č. 5/2009-10, © Biskupství brněnské, Diecézní katechetickécentrum

Myši a smetana

Tři myši spadly do džbánu se smetanou a začaly se topit. Jedna to vzdala ihned, zaplakala nad svým osudem a utonula. Další dvě plavaly kolem a hledaly, kudy by se dalo vylézt, ale nic nenašly. Džbán byl vysoký a stěny hladké. Chvíli plavaly a pak jedna z nich unaveně řekla: "Jsem unavená, je to zbytečné, vzdejme to," a také klesla ke dnu. Třetí se ale nevzdala, vytrvale šlapala dál a smetana se pod ní měnila, až se změnila v máslo. A ona se mohla odrazit a zachránit se.

… A NĚCO PRO ROZVESELENÍ …

Dcera přijde domů s pláčem. Matka zahájí výslech: "Že jsi už konečně řekla svému otci, že jsi těhotná?" Dcera jen v pláči přikývne. "A co na to říkal! Odpověz!" Dcera: "Mám v tom, co říkal, vynechat všechna sprostá slova?" "To se ví, že jo," na to matka. "Tak v tom případě neřekl vůbec nic!"

„O čem budete, bratříčku, v neděli kázat?" ptá se farář svého kaplana. "O šetrnosti, jak je třeba si rozvážit vydání každé koruny." Farář se poškrábe na hlavě: "Tak v tom případě musíme udělat sbírku před kázáním."

Po křtu říká kněz rodičům dítěte: "Vaše miminko se drželo velmi statečně, ani nezaplakalo." "Není divu, celý týden jsme to trénovali s kropící konvičkou."

„Jak to, že mezi vámi židy je tolik lékařů, právníků, profesorů, umělců, šachistů a vůbec inteligentních lidí?" ptá se křesťan žida. "My každé nově narozené dítě prohlédneme, zjistíme, jaký má talent a pak mu věnujeme příslušnou péči," vysvětlil žid. "A co děláte s těmi, co nemají talent?" vyzvídá křesťan dále. "Ty necháme pokřtít."

Rabín a katolický kněz cestují spolu lůžkovým vlakem. Ráno začne katolický kněz špičkovat: "V noci se mi zdálo, že jsem ve vašem ráji: všude špína, zápach a nával lidí." "Mně se zase zdálo, že jsem v křesťanském ráji: stromy, květy, krásná vůně – a žádní lidé."

Zbožný žid se obrátil na rabína: "Je možné o šábesu zabít blechu?" "Ano, blechu zabít můžeš," potvrdil rabín. "A veš?" "Veš zabít nesmíš!" "Proč, vždyť je to stejné?!" "Co nesnese odkladu, to podle Tóry udělat smíš. Blecha by ti utekla, tak ji můžeš zabít. Veš ti neuteče."

Muž se ženou jedou tábořit. Postaví stan a večer se uloží ke spánku. Po nějaké době žena vzbudí muže: "Podívej se na nebe a řekni mi, co vidíš?" Muž odpoví: "Vidím miliony hvězd." "A co ti to říká?" Muž se zamyslí a pak řekne: "Viděno z hlediska astronomie jsou to miliony galaxií a biliony možných planet. Astrologie mi říká, že Saturn leží v konjunkci se Lvem. Co se času týče, usuzuji, že máme tři hodiny a pár minut. Teologický pohled mi říká, že náš Pán je všemohoucí a my všichni jsme jen nicotně malí. Meteorologicky mi to říká, že budeme mít zítra krásný den. No a co to říká tobě?" Žena se na chvíli odmlčí a pak praví: "Prakticky viděno, někdo nám ukradl stan."

Zpovídá se šestiletý klučina: "Požádal jsem manželku bližního svého." "Cože?" "No, roztrhl jsem si kalhoty a bál jsem se, že dostanu, tak jsem požádal manželku našeho souseda, aby mi to zašila."

Ladislav Jílek Humor za kostelem VI.

18/ 8/2020

Drahé tety,

vaše milující dítě Vinitha Priya D´Souza píše těchto pár řádků a posílá Vám spoustu lásky. Doufám, že jste i během této Corona Pandemie v pořádku a v bezpečí. Jaká je u Vás situace? My jsme všichni v pořádku.

Nyní několik zpráv o mých aktivitách na vysoké škole.

V únoru naše škola uspořádala čtyřdenní Adrenalinové školní kulturní a sportovní soutěže. Zúčastnili se jich studenti z různých vysokých škol. Začátkem února se konal seminář o lékařských laboratorních postupech. V laboratoři byly prováděny užitečné úkoly. Od 14. března byly v naší zemi kvůli viru Corona uzavřeny všechny školy. Děti se nemohly připravovat na závěrečné zkoušky. Od 22. března do 31. května byla naše země zcela uzavřena. Náhlá izolace měla velký neblahý dopad na život lidí. Všechny obchody byly zavřené a lidé prožívali velmi těžké časy. Některé obchody jako drogerie, lékárny, zelenina a ovoce byly otevřeny jen na pár hodin. Nefungovala žádná veřejná doprava. Lidé nemohli jít do práce. Potřebným lidem distribuovaly balíčky potravin místní úřady, církev a některé instituce. Každý den případů v našem okrese přibývá a také je mnoho úmrtí. Zdá se, že se nyní vše uvolnilo. Nemáme však tušení, kdy budou opětovně otevřeny vysoké školy. Od května jsem měla online kurzy. Během uzavření probíhalo online rozloučení s našimi seniory. Každá třída dostala různé výzvy, aby mohla fungovat online. Museli jsme dělat videoklipy a posílat je na rozloučenou skupině vytvořené na whatsapp. Ráda Vás sděluji, že jsem dokončila studium a získala bakalářský titul v lékařské laboratoři Technology Course. Nyní budu mít šest měsíců intenzivní praxe v nemocnici, abych využila svých praktických znalostí, než budu moci pracovat jako laboratorní technik. Spolu se svými rodinnými příslušníky jsem Vám vděčná za veškerou pomoc, kterou jste mi po celá ta léta poskytovali a která mi dává jasnou budoucnost. Budu pamatovat na Vaše blaho a pracovat pro ně. Posílám pozdrav od členů mé rodiny. Posílám Vám hodně lásky a končím svůj dopis.

Vaše milující dítě,
Vinitha Priya D Souza.

Mlčící poutníci

Čtyři poutníci šli do chrámu, kde se mlčky modlili podle svého poutního slibu. Jenže přišel sluha a začal tropit při úklidu hluk. První poutník se do něho pustil: "Já se chci modlit v tichu a kvůli tobě nemohu," křičel. Druhý ho napomenul: "Kdybys ty nezačal křičet, mohl jsi splnit slib, oba dva rušíte." Třetí se rozčílil: "Děláte takový hluk, že Bůh nemůže slyšet naše modlitby." A poslední se hlasitě rozesmál: "Vy a poutníci! Chvála Všemohoucímu, že já umím mlčet."

ADOPCE NA DÁLKU

Chtěli bychom tímto informovat, že jsme šťastně sponzorsky doprovodili naši adoptivní indickou dívku D Souza Vinitha Priya až do konce jejího studia, kdy účast v programu ukončila. Přijměte především upřímné poděkování za její podporu prostřednictví programu Adopce na dálku. Úspěch Vinithy je i Vaším úspěchem. Byl by důvodem k oslavám v našich zeměpisných šířkách, natož v zemích, kde negramotnost není výjimkou. Dali jste dítěti šanci postavit svůj život na pevných základech a co víc, přispěli jste k tomu, že šanci na změnu k lepšímu má i celá jedna lidská komunita. Dali jste jeden z největších darů – vzdělání. Na toto všechno můžete být právem hrdí.

Všem, kteří jste připívali, patří velké poděkování.

30.října 2020

Drazí,

přijměte, prosím, mnoho pozdravů od koordinátora Dharma Jyothi Social Centre, Vamanjoor. Doufám, že se Vám navzdory této pandemii daří. Z Boží milosti jsme v pořádku a zajišťujeme Vám naši modlitební podporu. Všichni si dobře uvědomujeme velké ztráty způsobené pandemií. Situace je dodnes ponurá. Během pandemie viru Corona, kdy byla naše země od 22. března do 31. května uzavřena, to mělo velký dopad na životy chudých lidí, na jejich živobytí, protože chudí lidé nebyli připraveni na tuto náhlou izolaci. V této době jsme v sociálním centru Dharma Jyothi, spolu se sestrami SRA, distribuovali sady potravin 1064 blízkým a vzdáleným rodinám. Nemocní a potřební byli finančně podporováni pro své lékařské a jiné potřeby v domácnosti. Potravinová souprava se skládá z 5 kg rýže, 10 vajec, 1 kg dhal curry, 1 kg cibule a 1 litr oleje na vaření, které byly těmto potřebným dány k dispozici. Sadu dostalo také Vaše sponzorované dítě. Nyní jsme v 5. fázi uvolňování a dochází k určité relaxaci. Školy a vysoké školy se dosud znovu neotevřely. Děti mají online kurzy. Rád Vás informuji, že Vaše sponzorovaná Vinitha Priya dokončila bakalářský kurz lékařské technologie a v současné době pracuje jako laborantka ve stejné nemocnici, kde studovala.

Nyní je schopná vydělávat na sebe a podporovat rodinu. Vinitha Priya a členové její rodiny jsou Vám vděční. V příloze najdete dopis, kresbu a fotografii od Vašeho sponzorovaného dítěte. Jsme rádi, že můžeme zmínit spoustu rozvojových aktivit, které jsou prováděny. Byly realizovány různé programy na zvyšování povědomí o zdraví žen v komunitách, o rakovině, ekologii, obecném zdraví, povědomí o TBC, pouličních hrách, hygieně a 5 lekcí koučování. Děti jsou po škole vyučovány v příslušných komunitách dobrovolníky. Žáci dostávají 5-denní výuku a v sobotu jsou pořádány dětské kluby a různé soutěže. Protipovodňová opatření pro 50 rodin; potravinové sady COVID-19 pro 1064 rodin; charita se rozšířila na 38 rodin; lékařská pomoc je poskytována 56 jednotlivcům; měsíční zajištění je poskytováno pro 20 rodin; bydlení pro 45 rodin; denně v poledne bylo zajištěno stravování pro 50 chudých dětí, vzdělávací pomoc je poskytována 2016 dětem. Dar byl poskytnut 13 rodinám a bydlení 45 rodinám.

Jsme vděční Vám, našim dobrodincům, za Vaši trvalou podporu při pomoci dětem v jejich vzdělávání a dar paprsku naděje na světlou budoucnost. Vinitha a její rodinní příslušníci jsou Vám vděční za Vaši laskavou pomoc, kterou jí poskytujete už mnoho let. Dostala všechny školní potřeby, jako jsou knihy, poplatky, školní taška, uniforma, deštník, papírnické pomůcky, lékařská pomoc, piknik atd. Dostala také příležitost navštěvovat dětský tábor s různými tématy. Účastí na táborech získala spoustu užitečných informací a zkušeností.

Jménem Vinithy a její rodiny jsme Vám vděční.

Váš láskyplný
Sr. Joel Lasrado, koordinátor

KDO VĚŘÍ, NEMUSÍ SE BÁT

Milí bratři a sestry,

Boží přicházení na svět je vždycky jedinečné a nové. Ano, má různé rysy, které můžeme dříve předtím v dějinách vypozorovat. Nikdy to ale není jen opakování již uskutečněného.

Prožíváme rok sv. Josefa. Tento světec nám může být výborným příkladem člověka, který ve svém životě nejednou řeší velmi náročné situace, jimž ne zcela rozumí. Bůh sv. Josefa povolal k účasti na plánu spásy. Veliký dar povolání, kdy může ve svém životě objevit a přijmout Boží přítomnost. Z Josefova příběhu je ale jasná jedna fascinující věc. Totiž že tento dar Josefovi nestačí. Kdyby zůstalo jen u toho, Josef by z příběhu vyklouzl (propustil by svoji snoubenku Marii) a stál by mimo. Potřebuje ještě druhý dar, totiž anděla, který ho povzbuzuje a dodává mu odvahu, jíž překoná strach vyvolaný nečekaností a velikostí prvního daru.

Podobně to platí i v životě dnešní církve a v osobním životě každého z nás. Jako církev jsme povoláni, abychom byli u toho, kdy Bůh přichází na naši zem a stává se znovu přítomným. Máme být místem, kde se lidé mohou s Bohem setkávat. K tomuto velikému povolání ale asi nezbytně patří také strach, že to nezvládneme. Strach, který nás vede k tomu, abychom se drželi osvědčených cest a zbytečně neriskovali.

Dar života je první nezasloužený dar, který jsme od Boha dostali, abychom ho prožívali ve společenství lásky s Ním-nyní ve světě a po smrti tváří v tvář v nebi. Skrze tento dar jsme každý den povoláni objevovat a poznávat Boží přítomnost. Potěšme Boha tím, že s vděčností přijmeme Jeho zájem o nás a o to, co prožíváme.

Dar povzbuzení a dodání odvahy můžeme také každodenně přijímat-skrze eucharistii a Boží slovo. V Bibli jsou slova „**nebojte se**“ uvedena tři sta šedesát pětkrát! Tedy tolikrát, kolik má rok dní. Jakoby nám Bůh říkal neustále, den za dnem: „**Nebojte se!**“ *On neušetřil svého vlastního Syna, ale za nás za všecky jej vydal; jak by nám spolu s ním nedaroval všecko? Kdo vznese žalobu proti vyvoleným Božím? Vždyť Bůh ospravedlňuje! Kdo je odsoudí? Vždyť Kristus Ježíš, který zemřel a který byl vzkříšen, je na pravici Boží a přimlouvá se za nás!* (Řím 8, 32-34)

Mnohé věci do našeho života vstupují, aniž bychom je mohli jakkoli ovlivnit. Často nám přijde, že přinášejí jen samé komplikace. Josefův příběh nás učí, že je třeba mít odvahu překonat přirozený strach. Odvahu vydat se na nové neprozkoumané cesty, a tak se s Bohem znovu setkat. V historii to mnozí lidé skvěle dokázali. Teď je na nás, abychom to zkusili se stejnou odvahou i my.

Radost z Božího povolání a odvahu v živém Kristu Vám přejí a vyprošují pracovníci Charity Slavičín

10 všedních projevů lásky

1. Naslouchat bez přerušování (Jak 1, 19)
2. Odpovídat bez hašteřivosti (Př 17, 1)
3. Mluvit bez odsuzování (Jak 3, 1-2)
4. Hospodařit bez ziskuchtivosti (Mt 6, 24)
5. Dělit se bez vypočítavosti (Lk 14, 13-14)
6. Dávat bez nevole (1 Kor 9, 6-7)
7. Odpouštět bez pomstychtivosti (Kol 3, 13)
8. Důvěřovat bez podezíravosti (1 Kor 13, 7)
9. Pracovat bez reptání (Flp 2, 14)
10. Modlit se bez přestání (1 Sol 5, 17)

Pokušení

Starý mnich viděl mladé mnichy, jak vzrušeně o něčem debatují. Zeptal se: "O čem to mluvíte?" "O tom, jak nás pronásledují škodlivé žádosti a pokušení." Stařec se usmál: "Ach, tak daleko ještě nejste. Zatím je to tak, že žádosti spíše pronásledujete vy."

KŘTY

Únor:
Šimon Straka
Denis Gronych
Mariana Cecílie Daňhelová

Březen:
Noemi Saňáková
Klára Štěpančíková

POHŘBY

15.1.	Jarmila Pukýšová, 1943, Slavičín
18.2.	Vladimír Žeravčík, 1953, Divnice
25.2.	Růžena Jurková, 1929, Lipová
26.2.	František Šenkeřík, 1956, Nevšová
6.3.	Františka Fialová, 1940, Slavičín
13.3.	František Marianovský, 1951, Rudimov
18.3.	Ludmila Jurčová, 1946, Slavičín
20.3.	Jan Juráň, 1946, Slavičín

ROZPIS SLUŽEB ŽEN, KTERÉ SE OBĚTAVĚ STARAJÍ O ÚKLID NAŠEHO KOSTELA

3.4. - 9.4.	Rokytnice 1 (p. Marie Malaníková)
10.4. - 16.4.	Kašparová, Buriánková, Brhelová, Raková, Kosečková, Rašková
17.4. - 23.4.	Obadalová, Durďáková, Borová, Tománková, Kuželová M., Lagová
24.4. - 30.4.	Studénková M., Salvetová, Burešová, Studénková P., Florešová
1.5. - 7.5.	Vašíčková, Kudelová, Janůjová, Šebáková, Nováková, Psotová, Janoušková
8.5. - 14.5.	Zlámalová, Peniašková, Studeníková, Lysáková, Dubská
15.5. - 21.5.	Kučerňáková, Hlavicová, Cvešperová, Florešová, Goňová, Kovaříková, Pfeiferová
22.5. - 28.5.	Kozáčková, Hudková, Dulíková, Ševčíková, Žáková, Štulířová, Bartošová

Všem, kdo se podílejí na úklidu, upřímně Pán Bůh zaplať.

Texty v rámečcích ve spodní části stránek jsou z knihy Příběhy moudrosti Jitky Krausové.

V této velikonoční době
Vám přejeme víru v Toho,
který vstal z mrtvých,
svou smrtí smrt pošlapal a nám všem,
kdo po tom toužíme, dal život...

redakce Pastýře

RÁDI VÁM POSLOUŽÍME UDĚLENÍM SVÁTOSTÍ

– největšího daru, který Kristus svěřil své církvi.

Protože však je k tomu třeba dobrá příprava, **ohlaste se nám:**
Křest dětí buď hned po narození nebo alespoň 1 měsíc před křtem.
(Křty jsou zpravidla 3.neděli v měsíci při mši svaté v 11 hodin)
Příprava na **křest dospělých** trvá zhruba 1 rok.
(Křest obvykle v sobotní Velikonoční vigilii.)
Zamýšlený **církevní sňatek** nejméně 3 měsíce předem.
Svátost nemocných udělujeme po individuální domluvě.
Možnost **svátosti smíření** je vždy půl hodiny před každou mší svatou.

ÚŘEDNÍ HODINY NA FAŘE

Středa	---------	15.00 – 16.00
Pátek	8.30 – 9.30	15.00 – 16.00

Pokud je P. Marian přítomen na faře, přijme potřebné rád i mimo úřední hodiny!!!

TELEFONICKÝ KONTAKT:

Fara (*úřad*) : ***739 245 911***
Mons.P. Marian Dej (*soukromé*): ***731 919 369***
E-mail: ***faslavicin@ado.cz***
Web: www.faslavicin.cz
Farní knihovna (na faře):
každý druhý (sudý) čtvrtek od 12.30 do 15.30 hod.

PRAVIDELNÉ BOHOSLUŽBY VE FARNOSTI SV. VOJTĚCHA A SV. CECÍLIE VE SLAVIČÍNĚ

NE	**7.15** hodin	
	9.15 hodin	
	11.00 hodin	
PO, ST, PÁ	18.00 hodin	
ÚT, ČT, SO	7.00 hodin	**viz: www.faslavicin.cz**

4.4.	**Slavnost Zmrtvýchvstání Páně** (Jan 20, 1-9)
5.4.	Pondělí v oktávu velikonočním (Mt 28, 8-15)
6.4.	Úterý v oktávu velikonočním (Jan 20, 11-18)
7.4.	Středa v oktávu velikonočním (Lk 24, 13-35)
8.4.	Čtvrtek v oktávu velikonočním (Lk 24, 35-48)
9.4.	Pátek v oktávu velikonočním (Jan 21, 1-14)
10.4.	Sobota v oktávu velikonočním (Mk 16, 9-15)
11.4.	**2. neděle velikonoční** (Jan 20, 19-31) Svátek Božího milosrdenství
15.4.	sv. Anastázie (Jan 3, 31-36)
16.4.	sv. Bernadetta Soubirousová (Jan 6, 1-15)
18.4.	**3. neděle velikonoční** (Lk 24, 35-48)
21.4.	sv. Anselm (Jan 6, 35-40)
23.4.	**Svátek sv. Vojtěcha, biskupa a mučedníka** (Jan 10, 11-16) patron naší farnosti
25.4.	**4. neděle velikonoční** (Jan 10, 11-18) Den modliteb za povolání k duchovnímu životu
29.4.	Svátek sv. Kateřiny Sienské, patronky Evropy (Mt 11, 25-30)
1.5.	**sv. Josef Dělník** (Jan 14, 7-14)
2.5.	**5. neděle velikonoční** (Jan 15, 1-8)
3.5.	Svátek sv. Filipa a Jakuba, apoštolů (Jan 14, 6-14)
6.5.	sv. Jan Sarkander (Jan 15, 12-17)
8.5.	Panna Maria, Prostřednice všech milostí (Jan 15, 18-21)
9.5.	**6. neděle velikonoční** (Jan 15, 9-17) Den modliteb za pronásledované křesťany
13.5.	**Slavnost Nanebevstoupení Páně** (Mk 16, 15-20)
14.5.	Svátek sv. Matěje, apoštola (Jan 15, 9-17) Novéna k Duchu Svatému (14. - 22.5.)
16.5.	**7. neděle velikonoční** (Jan 17, 11b-19) Den modliteb za sdělovací prostředky sv. Jan Nepomucký, hlavní patron Čech
22.5.	sv. Rita z Cascie
23.5.	**Slavnost Seslání Ducha Svatého** (Jan 20, 19-23)

PASTÝŘ, zpravodaj farní rodiny sv. Vojtěcha a sv. Cecílie ve Slavičíně. Slouží pro vnitřní potřebu farnosti. Řídí redakční rada. Náklad 400 výtisků. Příspěvky přijímají Jana Adámková, tel. 608 746 325 nebo 731 646 734 a Magdalena Durďáková, tel. 739 524 374. Můžete je také vložit do označené pokladničky v předsíni kostela, která je k tomuto účelu určena. Nepodepsané příspěvky se nepřijímají. Všem pravidelným i nepravidelným dopisovatelům upřímné Pán Bůh zaplať. Náklady na 1 výtisk činí přibližně 12,- Kč. Srdečně děkujeme za vaše finanční příspěvky. Další řádné číslo vyjde 23.5.2021 na Slavnost Seslání Ducha Svatého. Uzávěrka bude v neděli 9.5.2021. Pozn. Redakce nezodpovídá za obsahy jednotlivých příspěvků. Provádí pouze jazykové a stylistické korektury. V článcích jsou otištěny necenzurované názory, postřehy a zkušenosti našich dopisovatelů a čtenářů!